

Piglois istorijos

Vita
Štelmahere



Nuotykių
prasideda

Alma littera



Aš gimiau vieną spalio popietę. Gimiau su keturiom kojėlėm, dviem žibančiom akutėm, dviem mažom ausytėm, priplotu drėgnu šnipuku, taip, ir dar su uodegėle. Neilga, tačiau grakščiai susiraičiusia. Žodžiu, graži kiaulytė, iš kurios tikrai išaugs nuostabi kiaulė. Kaip ir penki mano broliai ir keturios seserys. Kad esu graži, sakė visi – vištos, karvės ir aviganis Rekas. Net išlepintas šeimininkės numylėtinis katinas Puoga pripažino, kad aš, kaip kiaulaitė, – jeigu išvis galima kalbėti apie kiaulių grožį, – esu gana miela. Dorai nežinau, kuo aš skiriuosi nuo brolių ir seserų, bet, kad tikrai skiriuosi, supratau gana greit.

Senas rupūžius Kraupis – seniausias, protinčiausias ir, atsiprašau, negražiausias mūsų namų gyventojas – mano skirtingumą nuo kitų jauniklių apibūdino trumpai: „Ta kiaulaitė – ryški *AS-ME-NY-BĖ*.“ Įsivaizduojat – *ASMENYBĖ!* Ir dar ryški. Tiesa, aš nesuprantu, kas ta „asmenybė“ ir kaip ji manyje ryškėja. Bet jeigu Kraupis taip sako, vadinasi, taip ir yra, ir tai neginčytina.

Juk Kraupis per savo gyvenimą regėjo šimtus tokių paršų kaip aš ir tikrai žino, kuris jų – ryški asmenybė, o kuris – ne. Net ir tai, kad šeiminkė man vienai sugalvojo vardą, rodo, kad aš skiriuosi nuo kitų giminaičių. Labai gražų vardą! *PIGLA*. Puoga sako, kad jis atėjęs iš anglų kalbos, kur *piglet* reiškia – paršelis. Gal jo teisybė, o gal ir ne. Bet vardas man patinka. *PIGLA. PIG-LA. PIGLA*. Gražu. Vardas toks pat gražus, kaip ir aš!

– Tu būtinai turi rašyti savo autobiografiją! – vieną saulėtą spalio rytą kategoriškai pareiškė man Kraupis.

– Kokią grapiją?! – nesupratau. Galvojau tik apie gardžius šeiminkės pataisytus pietus, o Kraupis su savo išmonėm trukdė man svajoti apie minkštas virtas bulves su rūgusiu pienu ir miltais.

– Ne „grapiją“, o *AUTOBIOGRAFIJA*, – Kraupis tupėjo ant gardo skersinio ir nesiliovė manęs mokyti.

– Kas tai yra?

– Tai tavo gyvenimo įvykių teisingas pavaizdavimas. Be to, pačios parašytas.

– *CHI CHO CHI, CHA CHA CHA!* – iš juoko net parvirtau aukštiełninka. Parašytas? Pačios parašyta istorija. Kuri gi kiaulė moka rašyti?

– Gana juokų! – Kraupis suraukė ir taip jau raukšlėtą odą. – Aš kalbu rimtai, o tu elgiesi kaip prasta lašininė kiaulė.

– **AŠ JUK IR ESU KIAULĖ**, – springdama juoku atsakiau, – tiesa, dar visai maža.

– Tu esi ypatinga kiaulė, Pigla. Bet jeigu nesi-stengsi, netobulinsi savo asmenybės, būsi sumalta į dešras ir suvalgyta.

Man visi šeriai pasišiaušė, šnipas iš baimės sudrėko ir uodegėlė ištįso.

– Kaip... suvalgyta? – tyliai kvyktelejau.

– Visai paprastai – niam, niam. Toks visų paprastų kiaulių likimas. Pagalvok apie tai, – pasakė Kraupis ir nušokavo savais keliais.

Lindėjau šiauduose visai priblokšta. Tikrai žinojau viena – nenoriu virsti dešra. Jei dėl to privalau rašyti autobiografiją, tiek to – rašysiu. Na, ir Kraupis padės. Tobulinsiu ir tą savo **ASME-NYBĘ**. Aš noriu būti kosmonautė arba miškininkė, arba išradėja. Nesvarbu, kas, tik jau ne niam, niam dešra.



Pigla ir gyvos gilės



Šeimininkė labai rūpinosi, kad mes jaustumės gerai, būtume paėdę ir kupini gyvenimo džiaugsmo. Kraupis sakė, jog ji esanti **PAŽANGI**. Tai lyg ir reiškia, kad ne senamadiška. Atvirai pasakius, nesupratau, ką reiškia būti „senamadiškai“ arba „pažangiai“. Bet jeigu pažangumas reiškia tai, kad ji leidžia kiaules ir paršelius į lauką palakstyti, tai tikrai yra gera ypatybė.

Taip buvo ir šiandien. Vos rudens saulė kiek pakopėjo į dangų ir sušilo oras, šeimininkė atidarė tvarto duris ir sušuko:



– Laukan! Laukan! Marš, kiaulės, į gryną orą!

Pirmoji uodegą žiedu susukusi iš tvarto lauk puolė mūsų mama, o jai iš paskos, lipdami vienas per kitą, žviegdami ir stumdydamiesi, bėgom mes, maži paršeliai. Mama buvo puiki bėgikė. Vargais negalais spėjom su ja.

– Kur mes bėgam? – gailiai kvyktelejau, nes mano mažos kojelės nevaliojo taip spėriai krutėti. Dažnai suklupdavau ir skaudžiai užsigaudavau šnipuką.

– Į ažuolų giraitę, – nelėtindama žingsnio atsakė mama. – Šiandien esame gilių. Tai **PUIKUMĖLIS!**

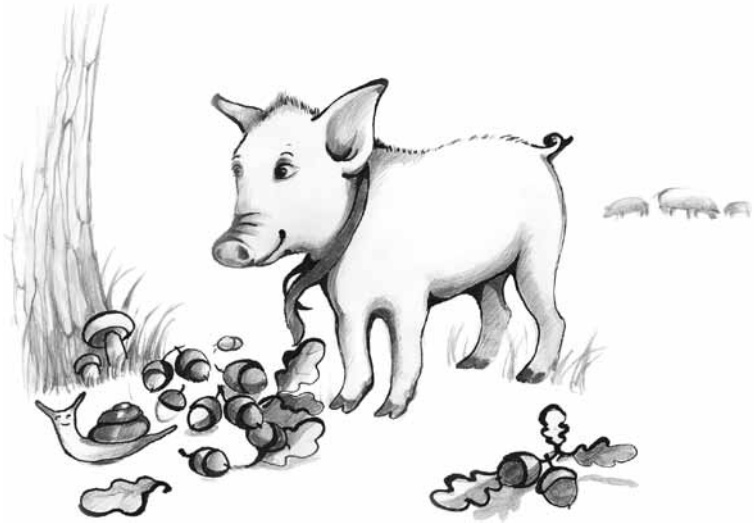
Na, jeigu jau taip, teks klibikštuoti iš visų spėkų. Gerai, kad ta giraitė netoli nuo namų. Vis tiek valandėlę atsikvėpiau, kad galėčiau vėl rišliai maš-



tyti, ir apsidairiau aplinkui. Jeigu tikslas būtų buvęs toliau, gyva, ko gero, ligi jo nebūčiau nukakusi. Užtat mano broliai ir sesės nė kiek nepavargo. Jie

negaišdami puolė šniukštinėti ir knaisioti rudų ažuolo lapų paklotę, ieškodami žadėtųjų gilių. Ir pati mama jau kažką triauškė. Tiktai aš likau ap-
leista. Aišku, supykau, išizeidžiau ir nusprendžiau ieškoti gilių ažuolyno gilumoj. Susiradusi didžiulį, galingą ažuolą, kurio šakos kerojo išsiskleidusios lyg milžiniškas skėtis, pradėjau knisinėti rudus ir šiugždančius lapus. Kurgi tos gilės? **KAIP JOS ATRODO?** Iš to piktumo pabėgau nuo savo šeimos ir net mamos nepaklausiau. Gal eiti paklausti? Bet ėmiau ir užsispyriau. Ko čia klausti? Argi aš nesu ypatinga? Jeigu kiaulaitė turi vardą, ji ir pati gali susirasti gilių. Reikia tik paieškoti!

Taip pasidrašinusi, vėl pradėjau knistis po nukritusius lapus.



– *MAT KUR JOS!* – susižavėjusi atsidusau. Tokios didelės ir gražios! Pilkos, susirietusios į kamuoliuką... Ir kiek daug...

Aš išsižiojau: *KNAKT!* – dantys kaukštelėjo tuščiai. Mano nusiziūrėtos milžiniškos gilės nebuvo ankstesnėje vietoje – ji lėtai, bet užtikrintai šliaužė tolyn.

– Mama, gelbė-ė-ėk! – rėkdama puoliau bėgti. – Gyvos gilės! *GELBĖ-Ė-ĖKIT!*

Mama krūptelėjo ir karingai nusiteikusi atlėkė manęs pasitikti.

– Kas nutiko, Pigla?! Ko taip rėki?

– Gy... Gy... Gyvos gilės! – vos ne vos iškriuksėjau.

– Kokios gyvos gilės?

– Na, tokios... Nesiduoda suėsti, o sprunka į šalį.

– Ką čia šneki nesąmones? – mama visai supyko. – Eime, parodyk man tas patrakusias giles!

Drebėdama, linkstančiomis kojomis nuvedžiau ją prie ąžuolo, po kuriuo galėjai įžiūrėti nemažus pilkus lėtai krutančius rutuliukus.

– Chi chi chi! – ėmė juoktis mama. – Va, kaip būna, Pigla, kai nenori mokytis ir laikytis drauge su šeima, o manai, kad esi pati gudriausia kiau-laitė pasaulyje. Čia ne gilės, o **VYNUOGINĖS SRAIGĖS!** Jos iš tiesų yra gyvos ir šliaužioja. Tačiau jos neturi nieko bendro nei su vynu, nei su vynuogėm. Gilės yra mažos, rudos, pailgos ir traškios.

Ji knysle sustūmė man prie kojų gilių krūvelę.

– Žiūrėk! Štai čia yra gilės. Paragauk!

Aš paragavau. Kaip malonu jas triaukšti danti-mis! O svarbiausia, gilės niekur nesprunka, gali prisikimšti jų pil-ną pilvą! **KRIUKT!**

